

A gyengébbik nem kapcsolatai a földönkívüliekkel

Kontakt nők

A pozitív Földön kívüli kontaktok nagy része férfi volt a múltban, akadtak azonban hölgyek is, akik valamilyen idegen intelligenciával társalogtak. Manapság viszont felcserélődött az arány, és inkább a nők állnak elő a történeteikkel, míg a férfiak a háttérbe szorultak.

Ezek a hölgyek a legkülönbözőbb élményekről számoltak be, azonban mindegyikükről leírható az, hogy az idegenek pozitív tudást próbáltak átadni nekik, amit maguk és a világ számára is hasznosíthatnak. Míg az első találkozásokra inkább a fizikai vagy asztrális – tehát mindenképp vizuális – tapasztalatok voltak a jellemzőek, addig az utóbbi évtizedekben már csak szimpla telepátikus élményekről tudósítanak a beszámolók.

Diane, a ragyogó vénuszi nő

Az ötvenes évek kontaktjai közül Dana Howard különleges esetében még ma is sok érdekességet találhatunk. A nő az ötvenes évek közepén is az idősebb korosztályt képviselte. Gyermekkora óta érzékeny volt, furcsa testen kívüli élményekben volt része, és idegen világokat látott. Volt egy gyermekkori barátja, Diane, egy gyönyörű nő, akiről évtizedekkel később kiderült, hogy a valóságunk része.

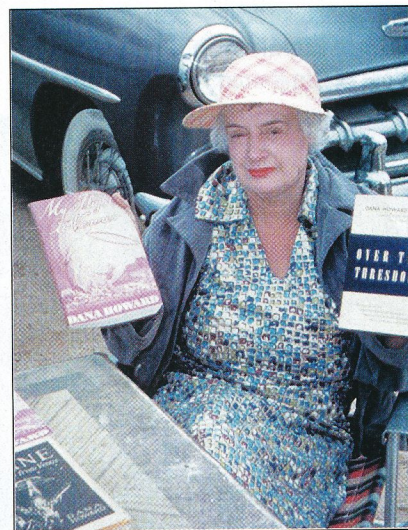
1939 júniusában Dana a Mojave-sivatagban járt, amit a világok közötti portálok egyik aktív helyszíné-

A szókék jószágos földönkívüliek

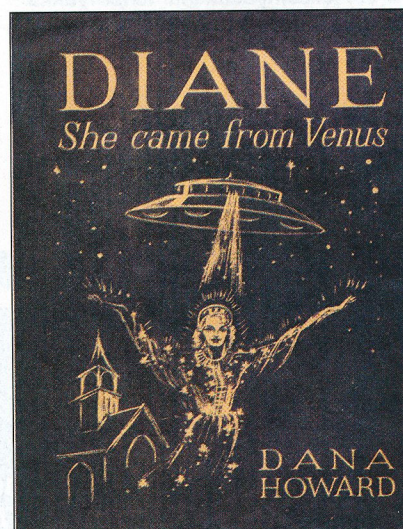
nek tartott. Itt találkozott Diane-nal, aki egyfajta asztrális térből jelent meg előtte a fizikai valójában. Erről az élményről így írt: „*A groteszk fatörzsnek támaszkodva állt az elbűvölő szépségű női lény. Ragyogó fénykorona vette körül a fejét, és arany hajfürtök omlottak lágyan a gyönyörű, olívaárnyalatú vállaira. Furcsa, misztikus fény árasztotta el sötét, jövőbe látó szemeit. Mintha várt volna rám, üdvözlően mosolygott, majd azt mondta, nincs mitől félnem. Ekkor vettem észre először egy rakéta alakú hajót, ami a levegőben lebegett, mintegy háromszáz méterrel a föld fölött. Úgy tűnt, mintha valamiféle áttetsző anyagokból lett volna kialakítva, de arannyal és drágakővel volt díszített. Egy szinte láthatatlan létra nyúlt a hajóból a földre, amin aztán Diane eltűnt.*” Ez a leírás meglehetősen bizarr, mintha egy modern Mária-jelenés lenne, keverve a nordikus idegenek leírásával.

Éveknek kellett elteltie az újabb találkozás időpontjáig, ugyanis a Földön túli lényt csak 1955-ben pillanthatta meg újra. Dana egy szellemidéző szeánszon vett részt, amin Bertie Candler tiszteletes volt a médium. Egy idő után foszforeszkáló fény jelent meg, majd alakot öltött, ami határozottan elűtött minden akkori szellemjelenéstől. Fizikai formát öltött, és Danát szólította, aki meggyőződve ismerte fel Diane-t. A jelenés elmondta, hogy a Vénuszról jött, és már engedélyt kapott arra, hogy kapcsolatban maradjanak. A szeánsz 27 résztvevője is látta a lényt foszforeszkáló, csillogó ruhában, majd csodálatos hullámmázzal eltűnt.

Dana élményei ezután valóban megsokszorozódtak, és hol fizikailag, hol asztrálisan járt más bolygókon. Azt is állította magáról, hogy egy kis ideig a Vénuszon tartózkodott, ahol összeházasodott egy lénnel, majd családot alapítottak. Nagyon úgy

Dana Howard – egy ötvenes évekbeli kontakta

Diane, aki a Vénuszról jött címmel írta meg az élményeit

tűnik, hogy Dana egy másik dimenzióban lévő Vénusz bolygóról beszélt, és nem a mi fizikai világunkban lévőről. A családalapítás elég hihetetlenül hangzik, ennek ellenére nagyon érdekes, mélyebb értelmű ismereteket is közölt a hölgy: „*Úgy tűnik, egyek vagyunk az egész Univerzummal, és minden dolog egyetlenegy apró feladatban teljesedik ki. Az utazásaimmal kapcsolatban nem tudok beszélni*

sem térről, sem időről. Minden csak abszolút tudat volt.” Sokszor ő maga sem tudta, hogy pontosan hogyan mentek végbe ezek az élmények: „Hátrahagytam a testemet, csak finomabb járműben utaztam? Vagy igazi teleportáció volt, és magammal vittem a testemet? Valamely test atomjai egy ponton szétesnek, és egy másik helyen újra összeállnak?” Dana több könyvet is írt élményeiről, amiben tárgyalja az éghajlatváltozást, a geopolitikai zűrzavarokat és a háborúkat is. Mindig nagy tisztelettel beszélt a földönkívüliekről, mintha csak Isten angyalai lennének, akik egyszer majd elhozzák számunkra a békét a Földön.

A légiutas-kísérő tragédiája

Gloria Lee 1926-ban született, és stewardessként dolgozott az ötvenes években. Nagy érdeklődéssel fordult az ufók felé, ugyanis több pilótától is hallott beszámolókat. 1953-ban megszólalt egy hang a fejében, ami azt állította, hogy egy J. W. nevű lény, aki a Jupiterről származik. Pontosabban ez a lényforma nem használt nevet, de Gloria így szólította. A nő soha nem állította, hogy valaha látta is volna a földönkívülit, azonban egy szemtanú beszámolt arról, hogy egyszer valóban megjelent Gloria mögött fizikailag. A nő ragaszkodott hozzá, hogy beszélgetett J. W.-vel, amiről nem tudott fizikai bizonyítékot bemutatni, de automatikus írással rengeteg információt közölt vele. Ebből születtek meg a „Miért vagyunk itt” és a „A világ változó feltételei” című könyvek, amiket egy az egyben J. W. gondolatainak tulajdonított.

Gloria eleinte undorodott a hangtól, ugyanis az megtagadta, hogy fizikai-

lag is megjelenjen előtte, így hónapokig figyelmen kívül hagyta. Egy napon azonban ismét megszólalt a fejében, hogy nézzen fel az égre, és így a kaliforniai Redondo tengerparton sétálgatva egy óriási űrhajót tudott megfigyelni. A nő hite visszatért, és teljes bizalmat szavazott J. W.-nek. A közölt írásokban az emberiség problémáit tárgyalják, de szóba kerülnek ezoterikus, kozmológiai és szexuális témák is. Gloria hamarosan megalapította a Cosmon Research Foundationt a tanítások népszerűsítésére.

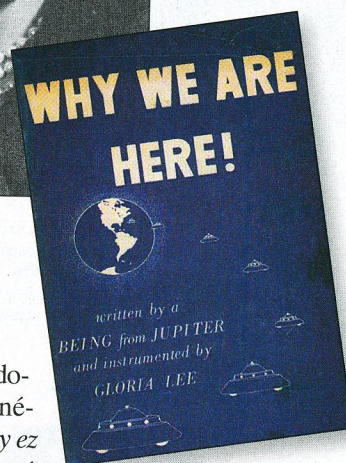
Pár év múlva éhségstrájkot hirdetett, hogy figyeljenek fel rá, de a washingtoni tisztviselők nem reagáltak. A nő világbékét akart, majd J. W. megígérte neki, hogy érte jön az űrhajóval. Az esemény tragédiával végződött, ugyanis Gloria 66 napig nem evett, majd férje, William Byrd kórházba vitte. Sajnos már nem tudták megmenteni az életét, így 1962 decemberében elhunyt, mindössze 36 évesen. Érdekes, hogy J. W. tanításai erkölcsileg magasak, mégsem mentette meg Gloria életét. Fel kellett volna szólalnia, hogy vegyen táplálékot magához, különben az életébe fog kerülni, azonban ez nem történt meg. Természetesen a kételkedők szerint J. W. szimplán Gloria agyának szüleménye volt.

A Solar Light Center

Marianne Francis az ötvenes évek végén tűnt fel, majd a hatvanas években több konferencián is felszólalt. Állítása szerint telepatikus kapcsolatban állt jóságos földönkívüliekkel, miután több éven keresztül jógát tanult, és érzékennyé vált. Marianne ragaszkodott hozzá, hogy három alkalommal is látott űrhajót, amelynek érkezését előre megérezte, de sajnos soha nem lépett egyik fedélzetére

Gloria Lee:
Miért vagyunk itt
– J. W. gondolatai

sem. Hogy minek tulajdonította az ufók megjelenését? „Azt gondolom, hogy ez minket egy új korszakba és egy új megértéshez vezet, mert a bolygónk jelenleg a teljes pusztulás szélén áll. Kivéve, ha az emberek tudatosságában változás következik be. Az élet nagyon sok más bolygón is létezik a Naprendszeren belül, más szisztémákban. Emberi jellegű létformák. Ezek az emberek a legtöbb esetben sokkal fejlettebbek nálunk. Spirituálisan, mentálisan, morálisan és fizikailag is. Sokkal tovább élnek, több száz évig, és nem úgy öregednek, mint a Föld lakói” – mondta egy interjújában.

Marianne 1965-ben alapította meg az oregoni Solar Light Centert, egy központot a telepatikus üzenetek közlésére és publikálására. Rendszeresen kiadta a Starcraft nevű lapot, egészen 1975-ig, ez tárgyalta a legújabb telepatikus üzeneteit, amelyeket egy Sut-Ko nevű lény küldött neki. A szervezet tagjainak meggyőződése volt, hogy létezik egy Végtelen Teremtő, a kozmikus testvériség és egy spirituális hierarchia a világegyetemben. Hitték az univerzális szeretetet, együttérzést, és hogy békében kell élnünk. Minden egyénnek fel kell emelkednie, ahogy azt a spirituális mesterek – Jézus, Buddha stb. – tanították az örök igazság fényében. A későbbiekben Marianne Aleuti Francescára változtatta a nevét, más szervezetet is alapított, és még 2010-ben is részt vett különböző ufókonferenciákon.

Marianne Francis egykor és ma

